

Un camp d'ordi ple de mines

OPINIÓ

A LA DRETA, LES VICTÒRIES ELECTORALS NO ELS SUPOSEN PROBLEMES GREUS.
A LES ESQUERRES, EN CANVI, ELS PLANTEGEN MIL PROBLEMES ABANS DE COMENÇAR A GOVERNAR, FEINA DE MÉS.

GUILLEM FRONTERA

Aquelles persones que puguin arribar-hi amb la seva memòria, ara tal vegada recordin la cançó de treball que cantava Maria del Mar Bonet, breu i colpidora, intensa, devastadora: *A Aubènyer se gaven ordi/ un mes davant sant Joan. /Quan veien es camp tan gran,/ cridaven "Misericòrdia!"*. Segar amb una falç, guardar el manat per fer-ne gavelles, i ajuntar-les després per confegir garbes, i veure que una garba –tants de cops de falç!– no feia senya en aquell camp tan gran; i tot sota un sol que cremava el cul a les llebres: la situació, just d'imaginar-la, deixa sense alè. Sentireu una sequedat a la gargamella que reclamarà amb urgència un tassó d'aigua fresca. Però en aquell camp tan gran no sempre teníeu l'aigua a l'abast.

Bé, dispensin aquesta seqüència rural. Ja sabem que el ruralisme està molt mal vist des que els postmoderns l'anatemitzaren, però m'he imaginat la descoratjadora perspectiva d'aquell camp tan gran des del punt de vista de l'home o la dona que l'ha d'escometre; i no he pogut evitar relacionar l'escena amb el que els espera, ara mateix, als cappares de les formacions polítiques que s'hauran d'entendre per relegar el PP a l'oposició, en uns casos, i, en d'altres, engegar-los a ca seva amb bon vent: depèn del tarannà dels pepers a substituir.

Les nits electorals com la de diumenge, 24 de maig, hom té la sensació que s'obren portes i finestres per renovar l'aire ranci i exsangüe de les institucions saquejades per majories absolutes. Aquesta sensació era especialment refrescant al País Valencià i a les illes Balears, on el mal govern no és, simplement, mal govern, sinó un estat místic de l'home (amb perdó). Un pessigolleig efervescent recorre l'espina de l'ànima, i tot convida als deliciosos aperitius d'un fu-

tur, d'un temps que ja és un poc nostre. La màgia de la nit afavoreix miratges de tota casta, i és així que tots ens estimem molt, tant que aquestes històries d'amor s'enlairen i naveguen a bord dels núvols. Exultate, jubilate.

L'endemà arriba una ressaca sense mal de cap, un estat d'indolència amarganada que esmorteix la llei de la gravetat. A penes interrompen aquesta beatitud alguns avisos: el futur toca a la porta, però sense malmenades peremptòries. Ja cap al tard, algunes formes del món comencen a recuperar els seus contorns més reals. Un corc de neguit no permet un so a plaer.

La resta, ja la coneixeu a bastament. Les històries d'amor cauen dels núvols i és inevitable que alguna cosa es rompi,

com aquell plat de porcellana de Scott Fitzgerald: es va poder restaurar, però ja no per servir-hi delícies als convidats: el seu destí es limitaria, en el futur, a les utilitats de la cuina. No és menester fer una traducció literal de la metàfora, però la que no podem eludir és la de la sega d'ordi a Aubènyer: perquè, una vegada passat el tràngol de les enteses, sempre grinyolants, per ocupar les institucions, arribem de veritat al camp –tan gran!–, i és un camp on l'ordi amaga tota mena de parany, fins i tot algunes mines anti-poble i antipersona.

Mònica Oltra mostrava l'altre dia la seva temença de trobar les calaixeres estibades de factures. Aquest mateix temor deuen sentir els líders que ara intenten formar governs a les Balears i Pitiuses, sotmesos, com a tot arreu, a pressions patronals per no pactar res amb els que qualifiquen d'extrema esquerra –què més voldríem! El camp és ple, no en dubteu, de factures sense pagar, de compromisos adquirits i signats, d'obres innecessàries a mig fer, de lleis que cal derogar urgentment, d'altres que s'han d'aplicar encara amb més urgència... Vull dir que les energies generades per la il·lusió s'hauran d'invertir en la neteja de la casa i del carrer, en la correcció de camins que menen al barranc, i tot això és una feïnada, treballar cansa.

I hauran de servir les forces més vintenesques per donar a llum els programes elaborats per transformar la realitat. Una persona s'ho mira des del turó dels anys, veu el camp d'ordi i veu els segadors, i li peguen calfreds. Però havia perdut de vista un factor substancial: són joves, són forts, són feiners –alguns, almenys–, hi creuen... I així no hi ha camp que se'ls faci inabastable ni tasca que no els convidi a arromangar-se.

Escriptor, guionista i crític d'art